

Rejtett szövegszubjektivitás

Szabó Magda *Az ajtó* című regényének francia fordításáról¹

Élthes Ágnes

E-mail: elthesa@nyi.bme.hu

Kivonat: A dolgozat Szabó Magda *Az ajtó* című regénye és francia fordításának (Chantal Philippe: *La porte*) összehasonlításán keresztül kísérletet tesz az azonosság elemeinek rövid felvázolását követően a másság szövegbeli nyomainak kimutatására. A tanulmány kiinduló hipotézise, hogy az azonosság-élmény az összehasonlítástól az alig érzékelhető mikroszintig eljutva csökkenő tendenciát mutat. A fordító számára a regénnyé kikristályosodott életélmény nem megélt valóság, hanem „csak” szöveg. Ebből vezethető le a szerző hangjának helyenkénti elhalkulása vagy elnyelődése, melyet a tanulmány rejtett szövegszubjektivitásnak nevez. A tanulmány elemző része először az igék fordítói megoldásait vizsgálja, majd a regényben gyakran ismétlődő, az emlékezés „időcölöpeinek” funkcióját betöltő *akkor* időhatározószó francia megfelelőit. Végül a tanulmány a rejtett szövegszubjektivitást olyan szövegrészletekben próbálja tetten érni, amelyekben a felszínen jelentéktelen, könnyen lefordítható, de a szerző számára mély érzelmi tartalommal átitatott szavakon átsiklott a francia szöveg. Az elemzés célja a szövegekbe rejtett szerzői/fordítói szubjektivitás kimutatása.

Kulcsszavak: azonosság, másság, a szerző hangja, érzelmi konnotáció, rejtett szövegszubjektivitás

Személyes észrevételek

Az a tény, hogy Szabó Magda *Az ajtó* című regénye 2003-ban Párizsban elnyerte a külföldi írók Femina-díját, eleve feltételezi, hogy a mű irodalmi értékeinek elismerésén túlmenően a fordító, Chantal Philippe mély empátiával tolmácsolta a művet a francia olvasótábor számára. A magyar irodalom kivételes ékköveként ünnepelt mű nem csak a hivatalos kritikákban kapott egybehangzó méltatásokat. Az átlagolvasó spontán lelkesedését személyesen is megtapasztalhattam a párizsi ISIT-en, amikor 2005-ben francia fordítóhallgatóknak tartott előadásomat követően *Az ajtó*-val kapcsolatban a „szuper”, „fantasztikus”, „megindító”, „felkavaró” stb. jelzők váltogatták egymást.

---

¹ A MANYE XVII. Kongresszusán (Siófok, 2007. április 19-21.) elhangzott előadás bővített változata.

1. A regényről

Bár sokan olvastuk, mégis lényegesnek érzem a mű rövid ismertetését, mert így jobban átéljük a későbbiekben idézett példákban a lélektani árnyalatokat. *Az ajtó* a személyesség regénye, a háttérben a második világháború előtti és utáni Magyarország mikrotársadalmával. Az egyes szám első személyben tett önéletrajzi vallomás főhőse Szeredás Emerenc. A talpig becsületes, mindig makulátlanul tiszta, zárkózott, de szókimondó idős, vidéki asszony házfelügyelői teendői mellett „felcsap” Szabó Magdához és férjéhez, hogy a házi teendőkben segítséget nyújtson. A 60-as években több mint húsz éven át volt nélkülözhetetlen az író életében.

Kettejük kapcsolatának pszichológiai mélységű ábrázolása áll a szívszorító történet középpontjában. Az író eleinte szinte fél a szigorú Emerenctől. Különböző világuk, értékrendjük néha heves szóváltásokban is összeütközik. Az idők folyamán Emerenc titokzatos, tragikus élményekben sem szűkölködő életének ajtajai sorra feltárnak Szabó Magda előtt. Az egyik legféltettebb titok Grossmann Évikéhez fűzi, akit a háborúban a leányanyaság szégyenét vállalva saját gyermekeként vitt haza szülőfalujába. Így mentette meg. Emerenc egyedül az írónőben bíz. Lakásának mindenki előtt bezárt szobaajtóját, amely titokban tartott kilenc macskáját és a Grossmann családtól kapott szép bútort rejt el a külvilág elől, egyetlen alkalommal, húsvéti ajándékként kinyitja az írónőnek.

Az évek során megszeretik egymást. A felfelé ívelő írói pályával szinte párhuzamosan kezd hanyatlani Emerenc egészsége. Az írónőnek a napokon át bezárkózott, beteg Emerenc megmentésére szervezett akciója – lakása ajtajának kinyitása az orvos előtt – áruházzá válik Emerenc értékrendjében. A bajban mindenkinek segítő, a betegeket komatálaival meglátogató öregasszony keserűen éli meg élete utolsó heteit a kórházi ágyon. A kegyes hazugságok nem segítenek. Kendővel eltakart arccal jelzi az írónőnek, nem fogadja látogatását. Az élet kegyetlen rendezése: Emerenc meghal, Szabó Magda átveszi a Kossuth-díjat a Parlamentben. Szinte egy időben.

2. A hipotézis

Az ajtó elolvasása után néhány hónapos időbeli eltolódással jutottam hozzá a francia fordításhoz. Az volt az érzésem, mintha másodszor olvasnám el ugyanazt az eredeti regényt. Ezt az „azonosságélményt” azonban a két szöveg párhuzamos olvasása során már némiképpen a „másság” érzete színezte. Egyazon szín tónusváltozásaihoz lehetne hasonlítani leginkább az azonosságnak és a másságnak ezt a dinamikus és első „látásra” szinte megfoghatatlan egybefonódását. Ez az alapélmény adta az indítást hipotézisem felállításához, majd elemzési aspektusaim kijelöléséhez, amelyeket maguk a szövegek diktáltak, alakítottak, szinte észrevétlenül.

Abból a feltételezésből indultam ki, hogy az azonosságélmény fentről lefelé haladva, azaz az összhatástól a legkisebb szavak szintjére eljutva enyhén csökkenő tendenciát mutat, a szerző hangja, személyes jelenléte nem tűnik el

a fordításban, ugyanakkor a szerző és a fordító személyességi szintjének különbözősége a legapróbb, első olvasáskor legkevésbé szembetűnő részletekben kell, hogy megjelenjen. Nem a lefordíthatatlan, hanem a lefordíthatóság szempontjából problémamentes, lexikailag teljesen megfeleltethető szavak szintjén vártam a lélektani árnyalatok letompítását. A gyakran látszólag jelentéktelen szavak személyes, mögöttes tartalma komoly drámai súlyt hordozhat. Viszont egy-egy ilyen apró nyelvi elem nem mindig akad meg a fordító szeme, aki szükségszerűen, távolságból, az eseményeken kívül állva közvetíti a francia közönség felé az író által megélt élményeket. Előfeltevésem szerint a szerző hangjának helyenkénti elhalkulása vagy akár elnyelődése tetten érhető a fordításban.

Az igék fordítási megoldásait azért tartottam érdekesnek, mert várhatóan a két nyelv közti alapvető különbségeken túlmenően az egyéni fordítói lelemények kimutatását is lehetővé teszik. Ezen a szinten kevésbé tartottam valószínűnek a pszichológiai tényező jelenlétét.

A másik elemzési aspektus a szubjektivitás, a pszichológiai árnyalatok alig észrevehető nyelvi megnyilvánulásainak szófajtól független keresése volt. E területen azt tétéleztem fel, hogy a magyar szöveg a felszínen egyszerűnek tűnő szavainak markánsan érezhető, súlyozott lélektani mögöttes tartalma nem mindenkor kerül át a fordításba. Elhalványodhat vagy akár eltűnhet.

3. Elméleti háttér

Számos elméleti eszmefuttatással találkozunk arról, hogy a fordítói tevékenység a műfordítás esetében az azonos és a más dialektikájának elvén nyugszik. Gérard Genette szerint a fordító tisztában van azzal, hogy fordítása csakis rossz lehet, de törekszik ezt a rosszat a lehető legjobban megvalósítani, az azonosság és a másság elvét gyakorolva (Genette 1982: 241.) Fortunato Israhel értelmezésében a lefordított műnek olyan összhatás megteremtése a célja, amely az eredetihez közeli érzelmi, esztétikai reakciókat képes kiváltani (Israhel: 1991). Jean-René Ladmiral úgy vélekedik, hogy a célnyelvi szöveg nem ugyanaz, mint a forrásnyelvi, de nem is teljesen más (Ladmiral: 1994). Daniel Gile azt emeli ki, hogy funkcionálisan egy szöveg csak akkor létezik a fordítás szempontjából, ha olvassák. Israhelhez hasonlóan ő is az olvasókra gyakorolt azonos érzelmi hatásokat tartja igazán fontosnak. A hatások ekvivalenciája akkor valósul meg, ha egy célnyelvi szöveg olvasókra gyakorolt hatásainak egész skálája megfeleltethető az eredeti szöveg olvasóira gyakorolt hatásskálájának (Gile 1995: 72).

A továbbiakban arra teszek kísérletet, hogy az általános elméleti megállapítások gyakorlati megvalósulását tetten érjem *Az ajtó* és francia változatának (*La porte*) szövegében. Egy ilyen irányú vállalkozáshoz megerősítést ad Paul Ricoeur koncepciója, amelynek értelmében az eredeti szöveget és a fordítást egy harmadik, nem létező szöveggel lehetne mérni. Ennek hiányában megoldást jelenthet a több nyelvet ismerő szakemberek kritikai elemzése, figyelembe véve, hogy egy-egy szó jelentését a kontextus, a rejtett érzelmi színezetű konnotációk, a szó ki nem mondott értelme határozza meg (Ricoeur: 2004: 14).

A továbbiakban az eredeti mű és a fordítás közti azonosság és másság megjelenését próbálom konkrétan meghatározni, arányaiban nagyobb hangsúlyt fektetve a másság különböző szintű megnyilvánulásaira.

4. A módszer

Az elemzési aspektusok voltaképpen kijelölték a vizsgálat módszereit. A főbb tendenciák megállapítása végett először nyomon követtem a rendkívül gazdag skálán mozgó igéket. A szó szerint fordíthatótól a lefordíthatatlanig, igekötős, mozgást, hanggi effektusokat kifejező, ritkán használatos igealakokig, régies formákig – változatos a regényben az igék világa. Kézi jegyzeteléssel gyűjtöttem ki példáimat, nem eleve feltételezett kategóriák szerint. A meglévő példatárból kiindulva állítottam fel a dolgozatomban bemutatott kategóriákat.

A továbbiakban lélektani szempontból hangsúlyos szövegrészeket kerestem. A pszichológiai megnyilvánulások mint gyűjtőlencse működtek elemzésem során. E vezérfonalat követve vettem össze a francia fordítással, a legkisebb részletekig, az érzelmi reakciókat, lényeges lelki mozzanatok felvillantó szövegrészeket.

A rejtett szövegszubsjektivitás jelenségét e két fő elemzési aspektusból igyekszem megvilágítani *Az ajtó* nagyszerű francia fordításának megoldásain keresztül, a rendelkezésemre álló terjedelmes példatárból a legjellegzetesebb esetek felidézésével.

5. Az azonosság elemei

Szabó Magda *Az ajtó* című regényének és Chantal Philippe francia fordításának egybevetésekor az azonosság, az új eredeti mű élményét az elmélet tükrében és gyakorlati elemzéseim során szerzett tapasztalataim alapján mindenekfelett a mű összhatásának hiteles megteremtése adja. A fordító hűen közvetíti az érzelmi megnyilvánulások teljes skáláját, kezdve az együttérzéstől a haragig, az iróniától a katarziséig.

Érzékenyen ügyel a stíluselemekre, a nyelvi regiszterek érzékeltetésére, ami különösen azért nem könnyű fordítói feladat, mert *Az ajtó* szövege, egy-egy rövid, szinte kérdés-felelettelé szűkített dialógustól eltekintve mindvégig narratív. E narrációban a különböző szereplők nyelvi szintje keveredik egymással, például az író választekos, ókori klasszikus műveltséggel átítatott eszmefuttatásai és Emerenc egyszerű, néha népiesen nyers szóhasználata. A francia és a magyar nyelv eltérő mondatépítési jellegzetességei ellenére a fordítónak sikerült visszaadnia a Szabó Magda szövegére jellemző, az időben előre-hátra csapongó, néha egy mondaton belül éveket felölelő eseményfüzért megjelenítő, szerteágazóan hömpölygő, sokszor bekezdésnyi hosszúságú, tíz-tizenöt soros mondatainak áramlását.

Az ajtó francia szövege a forrásnyelvi kultúra célnyelvre történő sikeres közvetítésének is remek példája. Rövid, magyarázó lábjegyzeteket iktat be a fordító

például Arany Jánosról, Petőfi „Anyám tyúkjá” című verséről avagy a *komatál* fogalma kapcsán. Frazeologikus kifejezések esetében pedig a szemiotikai behelyettesítés módszerével él, felszínen történő megfeleltetéseket alkalmaz.

A regényben nem terjedelmesek, de igen láttató erejűek a leíró részek, mint például a személy-, állat-, épület-, tárgy-, festmény-, fényképleírások. Az ilyen típusú szövegrészletek objektív elemei szakszöveghatású, denotatív pontossággal kerülnek át a célnyelvbe.

Az idősíkok kezelése, az írónak az időhöz való viszonya, az emlékezés tükröcserepeiből kibontakozó lineáris idő is egészében véve hitelesen jelenik meg a francia olvasó előtt. A regényszöveggé desztillálódott, megélt életélményből természetesen adódik, hogy a narrátor hangja azonos az íróéval. A visszaemlékezés valós jelenéből felidézett, húsz év előtti történések jelen idejű hangulatára mint múltra vetül rá Emerenc eljövendő halálának perspektívája. Minden elbeszélte történés ebből a távlatból nyeri el, visszavetítve, igazi, mély értelmét. Az Emerenc halála előtti és utáni idősíkok egybeolvadnak, így látszólag jelentéktelen, apró szavak (*akkor, is, már*), az időviszonyok, az érzelmi állapotok azonosíthatóságának hordozói, szinte tájékozódási pontként hatnak a magyar szövegben. Mögöttes tartalmukkal érzelmeket, hangulatokat idéznek fel. Ha elsiklik felettük a fordítás, a személyesség élménye veszít mélységéből. Volta-képpen ezzel a jelenséggel szeretnék foglalkozni dolgozatom második részében.

6. A másság elemei

A másság elemeit két nagy csoportba sorolom: (1) az első a látható, objektív, közvetlenül kimutatható nyelvi, grammatikai, stilisztikai, lexikai eltéréseket foglalja magában, (2) a második a szerző és a fordító láthatatlan, szubjektív, érzelmi különbözőségéből közvetve levezethető szövegsubjektivitásban megnyilvánuló eltéréseket öleli fel. Ez utóbbi elemzési aspektus tűnik számomra izgalmasabbnak, mert egy rendkívül nehezen kimutatható jelenséget igyekszik megközelíteni, nevezetesen az alkotói szubjektivitást az alkotás végtermékében, esetünkben az írói és a fordítói szubjektivitást a leírt regényszövegben, illetve annak lefordított francia változatában.

6.1 A látható, az objektív

A két nyelvi rendszer működésének eltéréseiből adódó, a felszínen megragadható, voltaképpen a kontrasztív nyelvészet szempontjából objektíven leírható jelenségek alkotják ezt a kategóriát. A kontrasztivitás látható, objektív tartományából, a két regényszöveg alkotta korpuszból nyelvi jelenségek végeláthatatlan sorát idézhetnénk. Választásom azon okból esett az igékre, mert ha következetesen próbálunk haladni az *azonos* és a *más* fogalma mentén, akár a kettő közti átmenetnek is tekinthetnénk a regényben gazdagon előforduló igék fordítói megoldásainak főbb kategóriáit, mert a szó szerinti azonosságtól a lexikai behelyettesítésig rendkívül gazdag a fordítói eljárások tárháza. Továbbá,

egyes esetekben a francia szövegben már ezen a mikroszinten – az igék fordítási megoldásaiban – is felsejlik a lélektani árnyalatok halványodása.

A magyarról franciára vagy más idegen nyelvre fordító számára az egyik fő nehézséget a magyar igekötős igék jelentik. Az igekötők többek között az adott ige alapjelentését módosíthatják, árnyalhatják, néha meg is változtathatják. Szemantikailag gazdagíthatják a főigei jelentést, mozgást jelentő igék esetében pontosíthatják a mozgás irányát, érzelmet kifejező igék esetében lehet fokozó erejük, intenzitást elmélyítő jelentésük, stb.

Az *ajtó* francia szövegében a pontos lexikai megfeleltetéseken vagy az ige jelentését kibontó explicitálás jelenségén, az azonos igei szerkezeteken túlmenően egyes esetekben megfigyelhető, hogy a magyar igei jelentés elhalványodik, veszít plasztikus megjelenítési képességéből, csökken a vizuális hatás, az intenzitás, a hangulati elem, azaz egyszerűsödik az igék szemantikai mélysége.

Az itt következő kategóriák, egy-egy jellemző példával, természetesen nem tekintendők lezárt rendszernek, pusztán tendenciák megmutatását teszik lehetővé.

1. Szó szerinti fordítás. Az első csoportba a „transzkódolt”, az adott ige alapjelentését tekintve szó szerinti átvétellel lefordított igealakokat soroltam be. Az idézett két példa egyúttal azt is megmutatja, hogy a franciában a múlt idők gazdagsága révén a magyarhoz képest körülhatároltabb, pontosabb időzónában helyezkedik el az igében kifejeződő cselekvés. Az első esetben a megszokást, gyakoriságot kifejező francia igeidő, az *imparfait*, a másodikban a régmúltat (vagy a múlt idejű cselekvéshez képest megelőző múltat) megjelenítő *plus-que-parfait* áll: Egyébként *elbújt* előlünk → Par ailleurs, la vieille dame *se cachait*; Emerenc *eltűnt* → Emerence *avait disparu*.

2. Igekötős igéknél árnyalatok elvesztése, részjelentés közvetítése. A második csoportban olyan megoldásokat találunk, amelyekben a fordító a magyar igeinek csak az alapjelentését őrizte meg, de igekötő hiányában a magyar igekötő helyzetet, érzelmi állapotot pontosító, kiegészítő szerepe elveszett, nem kompenzálta a fordító (...*találtam rá* → ...*je la trouvai*). A magyar igekötő beleszővi a jelentésbe a rácsodálkozás, a meglepődés motívumát. Habár szószinten analóg szerkezet a franciában is lenne (*je suis tombée sur elle*), a fordító az egyszerűbb szóválasztás mellett döntött. A következő példában (*megszégyelltem magam ...j'ai eu honte*) az előző példához hasonlóan átkerült a franciába az alapinformáció, de itt beleütközik a fordító a lefordíthatatlanság élményébe. Még magyarul is nehéz pontosan meghatározni, körülírni ennek az igekötős igeinek a jelentését. Azt azonban a magyar átlagolvasó érzékeli, hogy a *szégyellni*, *elszégyellni* és *megszégyellni* igék jelentése között vannak fokozatbeli különbségek. A *megszégyellni* leginkább a *megszégyenyülni* szinonimája. A magyar ige tehát a szégyenérzés mélyebb pszichológiai rétegét jelöli, mint francia megfelelője. A *se trouver humilié* francia kifejezés talán közelebb áll a *megszégyenyülni* jelentéséhez, viszont ezt a szó szerinti tükörfordítást *eltűzöttnek*, a regisztertől elütőnek érezné a francia szöveg olvasója. A magyarban annál nagyobb stílushatást ér el egy szó, minél távolabb esik a megszokottól, ilyen a *megszégyellni* igekötős alak is.

Mindkét példa jellegzetesen mutatja, hogy az igekötők jelentése „lefordíthatatlan” teljesen ekvivalens megfeleltetéssel. Ilyenkor az értelemszűkítő,

egyszerűsítő szóválasztás célravezetőbb, mint a célnyelvben is létező, szöveghű kifejezés.

3. Szemantikai módosulások (egyszerűsítés, körülírás, konkrét tartalom helyettesítése általánossal). A harmadik csoportba soroltam minden olyan fordítói eljárást, ahol a fordító egyszerűsíti, általánosítja, körülírja a konkrét magyar igei jelentést, esetleg elvont kifejezést iktat be a konkrét ige helyén. ...*álltunk* a kertben → ...*nous étions* dans le jardin ('a kertben voltunk'); ...*álltam* → ...*je me trouvais* ('voltam található'); ...az ember *megérzi* → ...*on sait par intuition* ('az ember intuícióval tudja'); ...*hite* tiltja, hogy fedetlen fővel az Úr közelébe *mérészkedjék* → ...*leur foi* interdit de *se présenter* tête nue devant le Seigneur ('hitük tiltja, hogy fedetlen fővel jelenjen meg az úr előtt'). Ebben az esetben a magyar ige nemcsak a megjelenés tényét, hanem a bátortalanság és az Isten iránti tisztelet érzését is magában foglalja.

A következő példában a fordító egy köznapi nyelvben gyakran használatos, általános értelmű francia igével átlép egy pszichológiai mozzanatot: ...homlokából alig *érezkeltem* valamit → ...*je voyais à peine* sont front ('alig láttam a homlokát'). A magyar ige kifejezésre juttatja az Emerencsel ismerkedő, őt szemlélő írónőre tett hatást. A szemantikai üzenet is módosul itt, hiszen a magyar azt adja tudtul, hogy a főszereplő homlokának egy része fedett, rejtve van. A francia, semlegesebb igei jelentéssel, ('alig láttam homlokát') a helyzetet másként értelmezi: látható a homlok, csak legfeljebb nem jól. Túlzásnak tűnhet egy ilyen jelentéktelen részletnek a kommentálása. De ez a részlet az egyik leglényegesebb mozzanata a regénynek, szinte szimbolikussá növekszik a történekek teljes ismeretében. Emerenc egész életében viselte kendőjét, csak utolsó napjaiban, a kórházi, halálos betegágán bomlik ki alóla a haja.

4. Lexikai behelyettesítések, szinonimák. A negyedik csoportot alkotják a teljesen újító fordítói megoldások, amikor a fordító egyszerűen más jelentésű igével helyettesíti be a magyar igét. Ezek a lexikai behelyettesítések nem törnek meg a szöveg stílusát, a szövegkohézió nem sérül, nincsen információvesztés, néhol azonban e helyeken veszít árnyalatából az eredeti üzenet. A fordító egyéni ízlése érvényesül, mintegy átítatja a szöveget a fordító hangja: *Csak úgy mellesleg jutott eszembe* → *En me demandant*; ...*Csak báméskodtam* → *Je suis restée là bouche bée*; → *Viola őrjöngött* → *Viola démenait frénétiquement*.

A francia kifejezés jelentése a harmadik példában magyarul kb 'frenetikusán, lázasan hadonászik, kapkod'. A kutya emberhez hasonlatos, „humanizált” viselkedésének intenzitását (őrjöngését) a francia fordítás más regiszterbe helyezi, tompítja. A magyar igéhez közelebb álló francia kifejezés is létezik: *délirer, ou être pris d'un accès de folie*. A magyar igében kifejezett érzelmi viszonyulás elvész a franciában.

A következő mondatban (Azt hittem, valami *véglegesen megoldódott* közöttünk → *Je croyais vraiment* que quelque chose *s'était débloquée* entre nous) nemcsak más jelentésű francia ige szerepel, hanem az eredeti szöveg egy fontos határozószava is kimarad. Helyette egy, a mondanivaló szempontjából semleges tartalmú határozószó kerül a szövegbe, még hozzá más helyen. Ezáltal jelentésmódosulás történik: 'valóban azt hittem, valami felszabadult közöttünk'.

A következő példa igéje (*úgy vonult el* → *elle se retira* 'visszahúzódott') a magyarban a főszereplő egyéniségének megfelelő viselkedésbeli stílust vetít elénk, amit a francia egy kevésbé személyes jelentésű igére vált le.

Nemcsak lexikai, hanem szófaji átváltás is történik a következő esetben: Mit *hazudik* itt nekem össze-vissza? → *Qu'est-ce que ces fariboles*, dites-moi. Az indulatosan, keserű haraggal kimondott, Emerenc egyéniségéhez illő stílust közvetítő magyar igekötős ige az adott helyen (a haldokló főszereplő betegágyánál tett kórházi látogatás alkalmával) mély lélektani, dramaturgiai funkciót tölt be, amely elmosódik a semlegesebb hatású és választékosabb nyelvi regiszterbe illő francia főnévválasztásban; (*faribole* = 'üres beszéd') jelentősen csökkentve a dramaturgiai feszültséget, módosítva az eredeti üzenetet.

A fordító a magyar ige jelentésében foglalt auditív jelenség leírását a jelenség eredményének megjelölésével helyettesíti ebben a példában: ...alvó fülemben *felberreg* a csengő → *je me prépare à entendre retentir* la sonnette dans mon sommeil. A hanggi effektust megjelenítő ige előtt álló *fel* igekötő a hirtelen kezdet érzetét kelti. A francia szöveg a 'készülök álmomban, hogy meghalljam, amint megszólal a csengő') késlelteti a csengő megszólalásának tényét, és a finomabb árnyalatú szinonima választásával letompul a csengő hangjának kellemetlensége. A francia mintegy tudatos várakozást sejtet, a magyarban szárazan kopogó tényközlés áll. Ennek a cselekmény szempontjából meghatározó csengőélménynek pszichológiai jelentősége van, kényszerből várt csengetésről van szó, amely az adott pillanatban ellenségesen szól az író számára.

5a. A jelentésazonosság a célnyelvben is létező, egyetlen igealak helyett, főneves igei szerkezettel. Az ötödik kategóriában a magyar ige jelentésével szemantikailag azonos ige+főnévi szerkezeteket találunk. Az alábbi példák megmutatják a jelentés azonosságát. Valóban csak a nyelvi kivitelezés más a franciában, a fordító egyébként éppúgy, egyetlen igei alakkal ki tudná fejezni a megjelölt cselekvéseket, mint a magyar: ...*nem gyújtja fel* a házat → ... *elle ne mettrait pas le feu* à la maison; ... csak a momentán helyzetet *közlöm vele* → ... *je lui fis part* de la situation du moment;... *ha megkedvel* bennünket → ... *si elle nous prenait en amitié*;...*úgy hívta*, Viola → ... *elle lui avait aussi donné un nom*: Viola; ... *zuhogtak* a szájából az átkok → ... *sa bouche déversait un flot d'invectives*.

A magyar ige metaforikus jelentése szuggesztív vizuális erővel hat a francia kifejezésben: *felé is rúgott* → ... *elle lui envoya même un coup de pied*. A magyar mozgást jelentő igeének szemantikai szempontból megfelel ugyan a francia szerkezet, mégis elkönnyvelhetünk egy nem jelentéktelen veszteséget. A cselekvés irányát kifejező igekötő egyben határt szab a cselekvésnek, nem tartalmazza a „megrúgás” tényét. (Viola kutyáról van szó.) A francia *passé simple* alak inkább a befejezettséget sugallja. Szó szerinti visszafordításban : 'küldött neki egy rúgást'. A gyors, pillanatos cselekvés képi hatása átkerült a franciába, de ez az apró részlet azért figyelemre méltó, mert a fordító szóválasztása valójában „csak” lexikai, nem pszichológiai mélységű. A magyar ige tartalma viszont azt is kifejezésre juttatja, hogy Emerenc nem rúgta meg Violát.

A magyar igével azonos jelentésű francia főnévi használat csak a felszínen felel meg a magyar időhatározói mellékmondatnak (*amíg mi élünk* → ...*toute*

notre vie ('egész életünkben'), nem hangsúlyozza ki azt az óhajt, azt a szeretetből, ragaszkodásból táplálkozó gondolatot, hogy Emerenc az író élete végéig (*amíg élünk*) megmaradjon.

5b. Jelentésazonosság a magyarban található igealak passzív jelentésű francia múlt idejű melléknévi igenévvél történő közvetítésében. ... a zár *meg se moccan* → ...la serrure *reste bloquée* ('zárva, mozdulatlanul marad'). A cselekvés pillanatos gyorsaságának tagadása, az ige megszemélyesítő ereje elhomályosul egy statikus, állapotrögzítő francia igében. Az ajtó kinyitására tett hiábavaló, kétségbeesett kísérletet érzékeltető magyar igéhez közelebb álló fordulatot is ismer a francia nyelv (megközelítőleg: *la serrure ne bouge même pas*). Ez esetben is a lélektani árnyalat átérzése, az élmény megtapasztalása hiányzik a fordítás e részletében.

A következő példában (...mintha vasrámába *forrasztották volna* → ...*soudée à l'encadrement mécanique*) a francia ige igenévi alakja igaz igei funkciót tölt be, hatásában azonban veszít az emberi cselekvést magában foglaló magyar ige múlt idejű feltételes módjával szemben, s inkább egy statikus állapotleírást állít elénk. Az ajtó kinyitásáért folytatott kétségbeesett küzdelmet kevésbé intenzíven éli át a francia olvasó.

6. Explicitációk, igei jelentések kibontása. A hatodik csoport a regényben gyakran előforduló fordítói eljárást tartalmaz. A fordításokra általánosságban jellemző, hogy több szót tartalmaznak, mint az eredeti szöveg. Ezek az explicitációk, azaz a magyar igét néha szinte értelmező, magyarázó fordulatok a francia szöveg jellegzetes stíuselemei. „A kötelező explicitációra a nyelvek morfológiai, szintaktikai és szemantikai különbségei miatt van szükség. A kötelező explicitáció megnyilvánulhat bizonyos grammatikai vagy lexikai elemek konkretizálásában, felbontásában vagy betoldásában” (Klaudy: 1999:9).

Az alábbi megoldásokban a fordító lexikai, szemantikai síkon kifejti, kibontja a magyar ige jelentését: ...*meg is némultam* → ...*en plus, je suis devenue muette* ('ráadásul némává váltam'); ...*tátogok* üresen, mint a hal → ... *je ne fais que remuer les lèvres*. A láttató erejű hasonlat eltűnik a franciában, az ige jelentése leegyszerűsödik ('csak mozgatom az ajkaimat'), nem beszélve az *üresen* határozóragos névszóról, amely a leírt fizikai jelenségen túl a lelkiállapotra is utal, s amelynek nem leljük nyomát a fordításban.

A következő példa a grammatikai vagy lexikai elemek konkretizálásának, illetve betoldásának is jellegzetes esete. ...*kifutottunk* az utcából → ... *nous quittâmes cette rue à toute vitesse*. Az értelmező fordításra példa ez a magyar igekötős ige, amelyben az igekötő önmagában is elegendő ahhoz, hogy kifejezze a gyors mozgás térbeli irányát. Az ige konkrét alapjelentését általánosabb jelentéssel ('elhagyni') cserélte le a fordító, a gyorsaság kifejezésére pedig betold lexikai elemként egy határozószót (*à toute vitesse*), így kompenzálva az igekötő hiányát.

A következő példában (...*nem illett* a rózsák közé → ...*elle ne semblait pas à sa place* parmi les roses) a magyar igeválasztás objektív véleményt tükröz, összhangban áll Emerenc jellemrajzával, személyiségével. A francia, lényegesen több szóval, kifejti az ige jelentését ('úgy tűnt, nincs a helyén a rózsák közt') ugyanakkor enyhíti, finomítja, távolítja ezt a jellemfestő tartalmat.

7. Hangutánzó igék esetében intenzitáscsökkenés, több ige jelentésének szintetizálása. Az ide vonatkozó példák érzékletesebbek, ha felidézzük lélektan kontextusukat. Emerenc egy alkalommal elbeszéli az írónőnek gyermekkorá tragikus élményét: szőke ikertestvérei egy orkánszerű viharban a szeme láttára égtek porrá egy villámsújtotta fa lángjaiban, édesanyja pedig, miután eljutott a tudatáig a tragédia, kútba vetette magát. A tragikus eseménysor leírását gazdagító hangutánzó, mozgást kifejező és a vizuális hatásokat plasztikusan megjelelítő igék sorából itt most a hangutánzó igéket emelem ki.

- (1) Az ég egy pillanat alatt megváltozott, (...), *dörgött, gurult a hang, az égen*, hogy a fülem majd széjjelrepedt, de aztán elgórtam a bögrét, és rohantam visszafelé, mert ahogy visszanéztem a szőkékre, nem őket láttam, hanem azt, hogy a villám bevágott felettük a fába. Füstölt minden, mikor én odabuktam a közelükbe, akkorra már halott volt mind a kettő (...) (Szabó M. 33)
- (1a) Le ciel a changé en un instant, (...) *un grondement terrible* a failli me *déchirer* les oreilles, alors, j'ai jeté mon quart et suis revenue en courant, mais comme je cherchais mes blondinets, ce n'est pas eux que j'ai vus, mais l'arbre que la foudre avait fendu au-dessus d'eux. Il y avait de la fumée partout, et quand je me suis penché sur eux, ils étaient morts tous les deux (...) (C. Philippe 36)
- (2) Anyám mezítláb, ingben futott ki, nekem ugrott, össze-vissza vert, (...), csak *törni-zúzni* akart kétségbeesésében, megütni azt, akit elér, az élet helyett, aztán, mikor felfogta, miért hívtam, és meglátta a gyerekeket, egyszer csak lángot vetett az arca, és mint a nyíl, elcikázott mellettem az esőben, (...), *csak futott, és visított, madár szokott úgy rikoltani*. (Szabó M. 33, 34)
- (2a) Ma mère est sortie en courant, pieds nus et en chemise, elle s'est précipitée sur moi, m'a rouée de coups,, (...), elle ne savait pas ce qu'elle faisait, elle voulait *me réduire en bouillie* dans son désespoir, démolir ce qu'elle avait sous la main, puis elle a vu les enfants, et elle a compris pourquoi je l'avais appelée, alors son visage s'est enflammé, et elle est partie en zigzag, sous la pluie, (;..), *elle courait en poussant des cris aigus, comme un oiseau..* (C. Philippe 36)

A fenti szövegszakaszokból idézett hangutánzó igék intenzitásának foka tompább a franciában. Az első szövegrészben természeti jelenség leírásában használt két magyar ige (*dörgött* és *gurult a hang*) együttes hatása nemcsak az intenzitást érzékelteti, hanem a mennydörgés folyamatosságát is. A francia jelzős főnév által közvetített hang effektusból mintha hiányozna ez a többlejelentés.

A második szövegszakaszbeli igék francia megfelelőit azért tartottam különösen figyelemre méltónak, mert az itt szereplő auditív hatású igék szerepe elvitathatatlan a lélekábrázolás tekintetében. Ugyan átvitt értelemben is használatos a *törni-zúzni* ige, mégis, óhatatlanul zajra asszociálunk. A kétségbeesett anya lelkiállapotát hivatott kifejezni ez az igeválasztás, amelynek átvitt értelmét

közvetíti a fordítás: 'péppé akart zúzni'. A gyermekeit sirató anya fájdalomtól szinte artikulálatlanná vált hangjait két magyar ige fejezi ki a madár hasonlatban: a *visított*; és a *rikoltani*. A francia szövegben a kettő szintézisét megteremtő jelzős főnév 'éles hangok' tompítja a drámai mélységet.

- (3) Hallottam, hogy az előszobában úgy *ordít* (Emerenc) az utánaosont kutyára, hogy fel kellett kelnem (...) (Szabó M. 64)
- (3a) Je l'entendis *crier* dans l'entrée après le chien qui l'avait suivie, si bien que je dus me lever (...) (C. Philippe 69)

Az *ordít* leszeli a franciában, ott Emerenc csak 'kiabál', holott van francia, szótári megfelelője az *ordítani* igének: *hurler*. Ehelyütt is, csakúgy, mint a fenti példákban, a hang intenzitása lelki fájdalom érzékeltetésére hivatott. Annál is inkább érdekes az *ordítani/kiabálni* közti különbség, mert a regény drámai mélységű, *Muránói tükör* című fejezetében a tárgyakhoz kapcsolódó hangeffektust (*csörömpölés = fracas*) szó szerint feleltette meg a fordító, míg a felszínre törő lelki folyamat leírásakor letompított megoldást választott. Egyébiránt a regényben többször is előfordul a *kiabálni* ige, s mindannyiszor a *crier* közvetíti a franciában. Ehelyütt azonban a hangeffektus intenzitásának lélektani szerepe van.

6.2. A láthatatlan, a szubjektív

Megkísérlem néhány konkrét példán keresztül érzékeltetni a szerző szubjektív hangjának letompulását a fordítás egyes részleteiben. Ez a jelenség véleményem szerint arra vezethető vissza, hogy más az alkotó és a fordító érzelmi mélysége. A magyar szövegben sokszor látszatra jelentéktelen nyelvi elemeken keresztül (időre utaló kifejezések, kötőszók, határozószók) gazdag érzelmi árnyalatok nyilvánulnak meg, egy láthatatlanul szőtt „pszichológiai háló” láncszemeiként. Ezek a lényegtelennek ható szavak a regény egészéhez képest nyerik el igazi értelmüket, szóértékük mögött az író legbelső, személyes világa hódol meg. Másképpen fogalmazva a szerző hangja mikroszinten is kivetítődik a szövegbe. Érdekes megjegyeznünk, hogy lefordítható, a célnyelven visszaadható vagy kompenzálható szavakról van szó!

1. Példaként a regényből kiragadtam néhány olyan mondatot, amelyben megtaláljuk az *akkor* szót, időhatározói vagy kijelölő jelzői funkcióban. A regényben, mint már fentebb említettem, összemosódnak az Emerenc halála előtti és utáni idősíkok, amelyekben tájékozási pontként, sőt, mintegy levert cölöpként hatnak az időhatározószók. Közülük legkövetkezetesebben az emlékezés útvesztőit tagoló *akkor*. Választásom ezért esett erre a felszínen jelentéktelennek tűnő és fordítói problémát egyáltalán nem okozó szóra.

Az alábbi példákban a francia mondatok után, ha van megfeleltetése az *akkor* szónak, megszámozott plusz jel szerepel (+1,+2, stb.) az ismétlődő megoldások feltüntetése céljából. Az *akkor* francia kifejezésének hiánya esetén nullát találunk (0).

- (4) Hát ezért álltam *akkor* szemben a kertben a hallgató öregasszonnyal. (Szabó M. 9)
- (4a) Voilà pourquoi je me trouvais dans le jardin face à cette vieille femme silencieuse. (C. Philippe 12) (0)
- (5) *Akkor* összefogott a ház a macskagyilkos ellen,... (Szabó M. 18)
- (5a) *Alors*, la maison se ligua contre l'assassin du chat,... (C. Philippe 21) (+1)
- (6) Nem a forralt borra emlékeztem *már akkor*,... (Szabó M. 26)
- (6a) *A ce moment-là*, j'avais déjà oublié le vin chaud,... (C. Philippe 29) (+2)
- (7) (...) tulajdonképpen *akkor már* mindig csak velünk szeretett volna lenni. (Szabó M. 106)
- (7a) (;..) *dès cette époque*, elle aurait aimé être constamment avec nous seuls. (C. Philippe 13) (+3)
- (8) Ma már tudom, amit *akkor* még nem, hogy a vonzalmat nem lehet szelíden, szabályozottan és tagoltan kifejezni, (...) (Szabó M. 84)
- (8a) Aujourd'hui, je sais ce que j'ignorais *alors*, l'affection ne peut s'exprimer de manière apprise, canalisée, articulée, (...) (C. Philippe 88) (+1)
- (9) Most, hogy ezeket a sorokat gépelem, úgy érzem, *akkor* döntöttem el másodszor és véglegesen a sorsát, mert *akkor* engedtem el magamban a kezét. (Szabó M. 19)
- (9a) Aujourd'hui, en écrivant ces lignes, j'ai l'impression d'avoir décidé pour la seconde fois et définitivement de son destin, parce que *à ce moment-là* je lui ai lâché la main. (C. Philippe 233) (0) (+2)
- (10) Csak a kutyáról beszéltünk, mintha ez volna a legfontosabb *akkor éjjel*. (Szabó M. 74)
- (10a) Nous ne parlions que du chien, comme si le sujet essentiel *cette nuit* était le comportement de Viola (...) (C. Philippe 78) (+4)
- (11) *Akkor* megint félni kezdtem Emerenctől, valóságos félelemmel, (...) (Szabó M. 9)
- (11a) *Alors*, j'eus de nouveau peur d'Emerence, vraiment peur,... (C. Philippe 74) (+1)
- (12) *Akkor már* bizonyos voltam benne, délután az anyám szobájában gyilkosság történt, (...) (Szabó M. 69)

- (12a) *A ce moment-là, j'eus la certitude qu'un meurtre avait été commis l'après-miidi à la table de ma mère,(...) (C. Philippe 74) (+2)*

A felsorakoztatott példák szándékosan a regény különböző fejezeteiből, a teljesség igénye nélkül kiragadott mondatok. Az *akkor* szó a visszaemlékezéseknek belső időmértéket adó kulcsszó, ismétlődése szabálytalan ritmikusságot kölcsönöz a feltoluló emlékek közül a személyes, érzelmi okok miatt leginkább megkülönböztetett mozzanatoknak. Ez a szerény, nem reprezentatív példásor is elégséges ahhoz, hogy mikroszinten felvillantsa a két alkotó, az író és a fordító személyes hangjának árnyalatnyi eltéréseit. Ezek részben a két nyelvi rendszer különbözőségeire vezethetők vissza. Erre tipikus példa a 10., ahol az *akkor éjjel* csakis mutató névmási jelzővel fordítható franciára: *cette nuit*. A magyar tehát megtudta lexikai, hangzásbeli síkon is őrizni az *akkor* szót, jelzői funkcióban, amire a francia jellegzetesen mutató névmási jelzőt alkalmaz. Vagyis, az *akkor* különböző szófaji kategóriákban felbukkanhat, ami kétségtelenül növeli gyakoriságának esélyét a regényben, de döntő többségében időhatározószóként jelenik meg.

A fordító következetes maradhatott volna szóválasztásában, hogy az ismétlődés motívuma jobban belevésődjön az olvasó emlékezetébe. Váltogatja lexikai választásait (5 6,7,10. példa), vagy átsiklik ezen az „időcölöpön” (4,9 példa). Az adott mikrokontextuson belül a francia változatok nem jelentenek veszteséget a magyarhoz képest, azonban a regény szövegének egészét tekintve eltűnik a szerző tudatos nyomatékosító szándéka.

2. A „láthatatlan pszichológiai háló” szövegbeli nyomainak kutatásához azzal az előfeltevéssel fogtam hozzá, hogy a két szöveg összehasonlításakor lesznek olyan részletek, amelyekben kimutatható a szerző és a fordító személyességi szintjének különbsége. Vitathatatlan, hogy a fordító empátiával, beleérzőképességgel, átéléssel fordította le *Az ajtó* szövegét, de a fordító a regénnyé kikristályosodott, megélt életélményből csak mint szövegből indulhatott ki. Azokban a szövegrészletekben, amelyekből kiviláglik, hogy a fordító a forrásnyelvi szöveg szóhasználatához képest bizonyos távolságot tart, árnyalatokon átsiklik, objektívebb, mint az író, a fordítói választások valószínűsíthető oka a szerző és a fordító eltérő mértékű pszichológiai ráhangolódása. Mindebből következik, hogy példáimat nem lexikai, szófaji, stilisztikai, szemantikai rendezőelvek szerint, hanem a lélekábrázolásban betöltött szerepük alapján választottam, főként olyan szöveghelyekből, amelyek az író és Emerenc kapcsolatát, Emerenc jellemét, egyéniségének környezetére gyakorolt hatását, kisugárzását, a személyek közti kapcsolatok jellegét, Violához, a kutyához való viszonyulást hivatottak közel hozni az olvasóhoz.

- (13) *Azt a zárat csak nekem állt hatalmamban megmozdítani. (Szabó M. 6)*
 (13a) *J'étais seule à pouvoir faire céder cette serrure. (C. Philippe 8)*

Ez a mondat a regény első fejezetében található. A könyvet először olvasót ekkor még minden hatás újonnan érint meg. A *hatalmamban* szó szemantikai mélysége meghökkentően hat. Kialakul az olvasói előfeltevés, mely szerint az

ajtó mögött tartózkodó személy feltétel nélküli bizalmat érzett a regény írója iránt. De azt is gyanítani kezdi, hogy ezzel a bizalommal valami módon visszaélés történt. Ez a pszichológiai árnyalatokban gazdag értelmezhetőség leegyszerűsödik a franciában, poliszemikus, modális igévé szelődül ('csak én nyitthattam ki', 'nekem állt módomban', 'én tudtam kinyitítani') A *hatalmamban* kifejezés erejéből, a személyek közti kapcsolat bonyolultságát előrevetítő dramaturgiai mélységből veszít a francia szöveg.

- (14) (...) számolok vele, hogy alvó fülemben mindjárt felberreg a csengő, amelynek hangjára *sodorni kezd* a nevenincs iszonyat, a soha meg nem nyíló *álombeli kapu* felé. (Szabó M. 7)
- (14a) (...) *je me prépare à entendre retentir dans mon sommeil la sonnette qui fera s'avancer cette horreur sans nom vers la porte qui ne s'ouvrira jamais.* (C. Philippe 9)

Ennek a mondatnak a fordítása kettős hatással lep meg. Egyrészt a szinte szó szerinti pontossággal, másrészt az alig észlelhető jelentésbeli módosulásokkal. Információveszteség nem történik, a személyesség hangja mégis letompul. Először is azért, mert a magyarból az álom iszonyatától való szenvedés lelkiállapotát, a franciából az iszonyat tényének rögzítését olvassuk ki. Az első szubjektív, a második objektív megközelítésben közvetíti ugyanazt a tartalmat.

Az *álombeli kapu* jelzős szerkezet franciára való fordításakor kimaradt az *álombeli* jelző, a *kapu*ból pedig 'ajtó' lett. A fordító ehelyütt nem volt érzékeny a *kapu* és az *ajtó* szavak lélekábrázolásban játszott dramaturgiai szerepére. Az *ajtó* ebben a regényben egyetlen konkrét ajtónak, a főszereplő Emerenc lakásán belül lezárt szobának, a Tiltott Város ajtajának megjelölésére „van fenntartva”, mint az olvasó ezt később világosan megérti. Ennek az ajtónak a bezártsága, majd egyszeri kinyitása az író előtt Emerenc szeretetének, bizalmának szimbolikus kivetítődése is egyben.

A *kapu* nem véletlenül áll itt, hiszen ez az író rémálmában belülről rázott, bezárt kapu, amelyen nem tud átvergődni az Emerenchez érkező mentősökhöz. Nem azonos a címadó ajtóval. Valóság és álomvilág közti határvonalat jelöl az író különbséget tevő szóhasználata. Ezért itt a *kapu*'ajtó'-val lefordítani átlépést jelent a valóságban megélt, megrendítő élethelyzetre utaló, lélektanilag jelentőséggel teli hétköznapi szavakon.

- (15) (...) az ő testvérénél egy öregasszony *tart rendet*, számtalan éve már. (Szabó M. 9)
- (15a) (...) sa soeur *employait depuis des années* une vieille femme. (C. Philippe 12)

A fordító távolságtartó, társadalmi hierarchiába helyező, konvencionális szóhasználatot él, amikor 'alkalmazott'-ként említi *egy* öregasszonyt. A magyarban nem az *alkalmazni* ige szerepel, hanem a *rendet tartani*. Itt az említett öregasszony cselekvő alany, a franciában az *alkalmazni* ige tárgya. Ezeket a látszólag jelentéktelen szóválasztásokat is áthatja a személyesség, ami azért is érdekes,

mert az események kronológiájában Szabó Magda ekkor még nem ismerte személyesen Emerencet. A *rendet tart* Emerenc és környezete közvetlen légkörű, családi kapcsolatára utal, fokozottan ráirányítva a figyelmet az öregasszony megbízhatóságára a végtelen hosszú időszakra célzó *számtalan éve már* kifejezésben. A franciában a jellemábrázolásnak ezek a hangsúlyozott elemei elhalványodnak. Semlegesebb időtartam megjelölést találunk: 'évek óta'. Az egyszerű, köznapi szavak: *számtalan, már* elhagyása révén elvesz a mondatban kifejezett érzelmi árnyalat.

- (16) „Na, nyisd ki azt a ronda *szád!*” A villogó, *bátor* fogak közt már el is tűnt a *jutalomsütemény*. (Szabó M. 168)
- (16a) «Allez, ouvre ta sale *gueule* » *La récompense* disparut aussitôt entre les *fortes dents* luisantes. (C. Philippe 179)

Viola „családtag”, az írónőéké, de Emerenc neveli. A kutyára vonatkozó szavakon a regényen végig átsugárzik, hogy Viola „személy”. Erre a következetes humanizálásra példa a *szád* használata; szemben a fordító szóválasztásával: *gueule* ('pofád'), amely Violát nem állítja ebbe az érzelmi közelségbe. Az író által alkotott egyéni szóhasználat, a *jutalomsütemény*, bensőséges hangulatot tükröz, tömören utal Emerenc egyik jellegzetes szokására. Ha a kutya jól viselkedett, jutalomból süteményt kapott Emerenc-től, aki finom süteményeivel rendre elhalmozta a környéket. A franciában a *récompense* ('jutalom') önmagában áll, és nem közvetíti ezt a háttértartalmat. A francia olvasó a jutalom láttán, kutyáról lévén szó, inkább csontra, kutyaeledelre asszociál.

A *bátor* jelzővel érzelmi többletet, a kutya fogainak dicséretét szövi bele az író a szövegbe. A francia megfelelő, az 'erős' fogak inkább jeleznek veleszületett, anatómiai adottságot, semmint elismerést.

- (17) *Egyébként* megfigyeltem, hogy *még a temetőben is* ránk fújt valami nyirkos, kellemetlen hideg, *mintha még* a neki nyújtott méceset *sem* akarná az öregasszony elfogadni tőle, *a szél is akkor* támadt fel, *amikor* a fiatal nő a sírhoz ért, a gallyakról a nyakába csepegett a nyirok, *minden* gyertyaláng, *ahogy* fellobbant, *el is aludt, mintha* Emerence *te*li tüdőből *visszafújta volna az arcába*. (Szabó M. 70)
- (17a) *Au cimetière*, j'avais remarqué qu'un désagréable souffle froid et humide nous enveloppait, *peut-être* la vieille femme ne voulait -elle pas accepter la bougie qu'elle avait allumée pour elle, et *au moment où* la jeune femme toucha la tombe, *le vent se leva*, agitant les branches qui s'égouttèrent dans son cou, *les flammes* des veillures s'allongèrent et s'éteignirent aussitôt *comme si* Emerenc *lui* avait soufflé un froid hivernal *au visage*. (C. Philippe 75)

A magyar szöveg alaphangulatát a páros tagadó kötőszók ismételt felbukknása révén határozott elutasítás jellemzi, amellyel az immár halott Emerenc a nem kívánt látogatóra reagál; az egykor lázasan készülődő és keserves csalódást

megélt Emerenc ellenpontjaként. (Amint ezt részletesen, megrázóan tárja elénk a *Muránói tükör* című fejezet.) A tagadó kötőszók ismétlése érzelmi nyomatékosító szerepet tölt be, visszafordíthatatlanul lerombolt emberi kapcsolatot érzékeltet. A magyarban szinte ok-okozati összefüggés teremődik a fiatal nő (az Emerenc sírját felkereső, időközben sikeres amerikai üzletasszonnyá lett Grossmann Éva) jelenléte és a természeti jelenségek, például a szél feltámadása között. Ezúttal is minden lényegi mozzanatot közvetít a francia szöveg, még hozzá plasztikus megjelenítő erővel. De a síron túl is tartó szomorú csalódottságnak azt a mélységét, amelyre a magyar egyszerű, hétköznapi kötőszók beiktatásával hívja fel figyelmünket, nélkülözi a fordítás. Az alábbi mondattörédek „visszafordítása” az eredeti magyar mellé téve mutatja az árnyalatnyi különbséget. (1) *mintha még a neki nyújtott mécseset sem akarná az öregasszony elfogadni tőle.* (‘talán nem akarta elfogadni az öregasszony a mécseset, amelyet számára gyújtott meg’.) (2) *a szél is akkor támadt fel, amikor a fiatal nő a sírhoz ért.* (‘abban a pillanatban feltámadt a szél, amikor a fiatal nő megérintette a sírt’.)

A jelentéktelennek tűnő nyelvi elemek itt a lélektani ábrázolás lényegi láncszemei, melyeknek hiányával veszít a francia szöveg a lélekábrázolás árnyalataiból. E dramaturgiai mélységű jelenetben a nem feltűnő lexikai kihagyások is pszichológiai árnyalatvesztéseket eredményeznek. Például a francia határozott névelőben (‘a lángok’) elmosódik a magyar határozatlan melléknév (*minden láng*) fokozó szerepe. A *mintha teli tüdőből visszafújta volna az arcába* veszít intenzitásából. Ehelyett egy más hangulatú jelzős szerkezetet emelt be a fordító a szövegébe: ‘mintha téli hideget fújt volna az arcába’. Az író az élő Emerencet, a fordító inkább a halottat idézi. A franciában elsikkadt *vissza* igekötőnek az adott kontextusbeli tartalma nemcsak a mozgás irányát jelzi, hanem Emerenc síron túl is tartó megbántottságát. Halála után sem kell neki semmi az egykor hiába várt Grossmann Évától. Visszadobja az ajándékot. A pszichológiai összhatás nem azonos az eredeti mű illetve a fordítás szövegében.

(18) Emerencnek *is* van immár a térben örök ideje, övé minden hajnal a fényvel, a kerti füvek párolgásával. (Szabó M. 76)

(18a) Emerence a désormais l'éternité pour elle, toutes les aubes avec leur lumière, avec le parfum des herbes du jardin. (C. Philippe 80)

Az „is” kötőszó megfelelőjének hiánya a fordításban látszólag elhanyagolható különbség. Azonban ez az egyszerű szó mély érzelmi konnotációval rendelkezik. Az író senkit nem engedett olyan közel magához édesanyja elvesztése után, mint Emerencet. Amikor itt Emerenc halálára utal, az „is” kötőszóval legközelebbi halottainak sorába emeli az idős asszonyt.

7. Konklúzió és kitekintés

Az ajtó című regény érzékeny, értő és az eredetivel azonos hatásokat kiváltó fordításában úgy vélem, olyan szöveghelyeken, ahol lefordítható, és/vagy kompenzálható szavakon átsiklott a francia szöveg, vagy halványodtak az érzelmi

árnyalatok, annak lehetünk tanúi, hogy a fordító számára a szavak mögöttese nem megélt valóság. Az érzelmi nyomatékosság eszközei, (pl. fokozó szóismételek) néha hiányoznak: Emerenc vonatkozásában a fordító társadalmi hierarchiába helyező, távolságtartó kifejezéseket használ. Látszatra jelentéktelen, de mély érzelmi konnotációval rendelkező szavak (*még, sem, is*) elsikkadnak. Viola kutya „humanizálása” nem következetes.

Az írott szövegek láthatatlan, szubjektív rétegeibe nehéz objektív eszközökkel betekintést nyerni. Elemzésemben olyan szöveghelyeket igyekeztem keresni, amelyek rejtetten, a mélyben hordozzák az író személyes érzelmeinek kivetítődését.

Már az igék fordítási megoldásaiban is találtam példákat – a két nyelv közti kontrasztivitásból adódó eltéréseken túlmenően – a pszichológiai rezdülések szintkülönbségeire. Az időre utaló kifejezések közül az *akkor* időhatározószó francia megfelelőit kísértem figyelemmel. A franciában a változó lexikai megoldások révén a regény váltakozó idősíkjaiban levert „időcölöpök” a francia olvasó számára kevésbé szolgálnak tájékozódási pontként.

A legelgondolkodtatóbb esetek a szószinten egyértelmű, a lefordíthatóság tartományába eső, még csak nem is poliszemikus szavak, amelyek mögött érzelmek húzódnak meg. Elhagyásuk által megfakul a szövegegész láthatatlan pszichológiai szövetében kapott értékük.

Úgy gondolom, elemzésem során a rejtett szövegszubjektivitás kimutathatóságáról alkotott előfeltevésem beigazolódt. E helyen teszek kísérletet a vizsgált jelenség definiálására: a rejtett szövegszubjektivitás hordozói elsősorban olyan, szófaji szempontból és a fordíthatóság tekintetében lényegtelennek tűnő szavak, amelyeknek személyes emocionális töltését a szerző vonatkozásában a megélt életélmény tágabb kontextusa adja meg, különösen életrajzi ihletettségu műben, és amelyeknek elnyelődése vagy részleges átadása a fordításban ugyan nem csökkenti a tartalom hitelességét, de felvillantja a szerző és a fordító érzelmi érintettségének eltérő mélységét.

Az ajtó és a kitűnő francia fordítás felvillantja annak lehetőségét, hogy személyes hangú, önéletrajzi ihletésű regények és fordításuk (fordításaik) összehasonlítása során közvetett módon tetten érhetjük az emberi tényezőt, a szerző és a fordító közti érzelmi különbözőség szövegben fellelhető „rejtett” nyomainak feltárásával. Az ilyen irányban végzett empirikus kutatások eredményeit alapul véve a fordítástudomány eszközeivel közelíthetünk a szövegekbe bújtatott szerzői/fordítói szubjektiváshoz.

Irodalom

- Genette, G. 1982. *La littérature au second degré*. Paris: Seuil.
 Gile, D. 2005. *La traduction. La comprendre, l'apprendre*. Paris: PUF.
 Israël, F. 1990. Traduction littéraire: l'appropriation du texte. In: Lederer, M., Israël, F (eds.). *La liberté en traduction* 17-29 Paris: Didier Erudition.
 Klaudy, K. 1999. Az explicitációs hipotézisről. *Fordítástudomány*, I. évf. 2. szám. 5–22.

Ladmiral, J.R. 1994. *Traduire: théorèmes pour la traduction*. Paris: Gallimard.
Ricoeur, P. 2004. *Sur la traduction*. Paris: Bayard.

Források

Szabó Magda. 1987, 2003. *Az ajtó*. Budapest: Európa Könyvkiadó.
Magda Szabó 2003. *La porte*. Roman traduit du hongrois par Chantal Philippe. Paris: Editions Viviane Hamy.

Rövidített hivatkozási útmutató a FORDÍTÁSTUDOMÁNY szerzői számára

(részletesen: www.kjf.hu/manye)

Könyv, monográfia:

Williams, J., Chesterman, A. 2002. *The Map. A Beginner's Guide to Doing Research in Translation Studies*. Manchester: St Jerome Publishing.

Folyóiratban megjelent tanulmány:

Hell Gy. 2003. Cicero fordítási elvei. *Fordítástudomány* V. évfolyam, 2. szám, 37-58.

Szerkesztett kötetben megjelent tanulmány:

Venuti, L. 1998. Strategies of Translation. In: Baker, M. (ed.) *Routledge Encyclopedia of Translation Studies*. London: Routledge. 240-44.

Konferencia előadás (ha megjelent):

Láng Zs. 2003. Beszéd kiválasztása a tolmácsképzésben. In: Tóth Sz. (szerk.) *A XII. Magyar Alkalmazott Nyelvészeti Kongresszus előadásai*. Szeged: JGYTFK. 320-324.

Konferencia előadás (ha nem jelent meg):

Klaudy K. 2001. Asymmetry Hypothesis. Elhangzott: 3rd International EST (European Society for Translation Studies) Conference. Kopenhága, Dánia.